

РЕШЕНИЕ

№ 2611

гр. София, 17.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 26.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **2338** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 ДОПК.

Образувано е по жалба вх. № 4196/14.02.2013 г. на „Б. ТМ-Р.“ ПАД с ЕИК[ЕИК] от [населено място], област П., Индустриална зона, представлявано от изпълнителния директор Е. Т. Е., чрез пълномощника адв. А. Ц., САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4, ап. 8 срещу Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП – С., в частта, в която е оставена без уважение жалба на „Б. ТМ-Р.“ ПАД срещу отказ на главния публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ по протокол, с изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г. по искане на дружеството с изх. № Р 302-466 от 19.12.2012 г. за отписване по давност на публично задължение – лихви върху вноски за обществено осигуряване, установени с Ревизионен акт № 1250/03.12.1998 г. и Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. в размер на 143 561,27 лв.

В жалбата се посочва, че по искане на „Б. ТМ-Р.“ ПАД е постановено решение на Министерски съвет (Р.) № 616/26.07.2004 г., с което на основание чл. 153, ал. 2 Д. (отм.) е допуснато обединяване на публични задължения на дружеството, в това число и задължения към Националния осигурителен институт (НОИ). С Р. № 911 от 29.12.2006 г. е изменено Р. № 616/26.07.2004 г., в частта относно погасителния план на разсрочените задължения. Съгласно т. 3, б. „г“ от Р. № 616/26.07.2004 г. при неизпълнение на две месечни вноски от погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми. В жалбата се сочи, че през периода 2004 г. – 2009 г. дружеството е изпълнявало текущите си задължения към бюджета. Твърди се, че

заради настъпилата финансова криза, на 20.01.2010 г. „Б. ТМ-Р.“ ПАД подава ново искане до министъра на финансите за разсрочване на задължението му в размер на 10 959 399,59 лв. По подадено ново искане министърът на финансите постановил отказ, изх.№ 26-00-204 от 04.02.2011 г. и държавата пристъпила към събиране на публичните задължения.

С оглед предприетите действия по принудително изпълнение от публичен изпълнител при ТД на НАП - С., жалбоподателят счита, че действието на двете посочени Р. за обединяване и разсрочване е прекратено, което било настъпило автоматично – от момента на непогасяване на две поредни вноски по погасителния план. Жалбоподателят поддържа, че отказът, обективиран в протокол изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г., не съдържа относими мотиви по приложението на института на погасителната давност. Дружеството поддържа, че решението на горестоящия административен орган е постановено в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), без да са изяснени фактите и обстоятелствата по случая, както и без да са изложени мотиви относно приложението на 5-годишния и 10-годишния давностни срокове и към кой момент е прекратено действието на Р. № 616/2004 г. и Р. № 911/2006 г.

Жалбоподателят поддържа, че с искане изх. № Р 302-466 от 19.12.2012 г. е поискал отписване на публични задължения за периода 01.01.1997 г. – 30.09.1998 г., които представляват лихви, начислени върху публични задължения – вноски за обществено осигуряване. Поддържа, че погасяването по давност на вземанията на НОИ за невнесени осигурителни вноски към момента на възникването им е уредено в чл. 115 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) като приема, че едва с промяната на чл. 140, ал. 2 от Данъчно процесуалния кодекс (Д., отм.) в ДВ., бр.42/2003 г. е въведено ограничението абсолютната давност да не се прилага в случаите на разсрочване и отсрочване, но на нормата не била придадена обратна сила. Жалбоподателят счита за неприложимо ограничението по чл. 140, ал. 2 Д. (отм.) и чл. 171, ал. 2 ДОПК, тъй като в случая, действието на Р. за отсрочване и разсрочване било прекратено автоматично. Допълва, че изводът на административния орган, че по отношение на публичното задължение, което в случая представлява дължими лихви, на два пъти е настъпила новация е неправилен.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят се представлява от представител по пълномощие – адв. Ц., която от негово име моли съда да уважи подадената жалба като постанови решение, с което да отмени Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП – С., в частта, в която е оставена без уважение жалба на „Б. ТМ-Р.“ ПАД срещу отказ на главния публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция „СДО“ по протокол, с изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г. по искане на дружеството с изх. № Р 302-466 от 19.12.2012 г. за отписване по давност на публично задължение – лихви върху вноски за обществено осигуряване, установени с Ревизионен акт № 1250/03.12.1998 г. и Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. в размер на 143 561 лв., като незаконосъобразно. Алтернативно на описаното искане, моли съда да даде задължителни указания на компетентния орган. Претендира разноски. Представя писмена защита, в която поставя въпроси, оформени както следва:

1. За кой период ответникът е начислил лихвите, дължими от жалбоподателя?
2. Дали публичните задължения, установени с процесното разпореждане, както и начислените върху тях лихви са включени в задълженията, разсрочени с двете Р.?

3. От кой момент са влезли в сила Р. и от кой момент е прекратено действието им и какво е тяхното действие по отношение на погасителната давност и в частност, дали влизането им в сила има ефект на новация по чл. 107 ЗЗД?

4. Кои норми следва да бъдат приложени по отношение на публичните задължения и лихвите?

5. Дали и кога е прекъсвана или спирана погасителната давност по отношение на процесните лихви и дали същата е изтекла?

Ответникът - директорът на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., чрез процесуалния си представител - юрисконсулт Р. поддържа становище, че жалбата е неоснователна и недоказана и прави искане за потвърждаване на обжалваното решение при съобразяване на мотивите, изложени в него. Представя писмени бележки. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред публичния изпълнител е започнало по искане на жалбоподателя, отправено до ТД на НАП – С. с вх. № 2553-00-3468/27.12.2012 г. за отписване като погасени по давност на задължения на дружеството, представляващи лихви върху вноски за обществено осигуряване, установени с РА № 1250/03.12.1998 г. и Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. на Районно управление „Социално осигуряване“ – [населено място].

С протокол от 07.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е отказано отписване на задълженията, конкретно по посочения ревизионен акт, цитиран на стр. 12 от протокола. Отказът е обжалван по административен ред и потвърден с решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП - С.. Изложени са мотиви, че при обединяване и разсрочване на задълженията с Решение № 616/2004 г. на МС и Решение № 911/2006 г. на МС задълженията са новирани по смисъла на чл. 107 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), при което старите вземания са се погасили и е възникнало едно ново вземане. От датата на възникване на новото вземане е започнала да тече нова погасителна давност, спрямо която са приложими разпоредбите за погасителната давност по Д. (отм.) и ДОПК. На основание чл. 141, ал. 1, т. 3 Д. (отм.) давността е спряла да тече за срока на разсрочването или отсрочването на задълженията. В случая с издаване на Решение № 616/2004 г. на МС – до края на 2010 г., като съобразно изричната законова разпоредба на чл. 152 Д. (отм.) е неприложим 10 - годишния давностен срок. С издаване на Решение № 911/2006 г. на МС е налице нова новация на данъчните задължения за процесния период, като е определен нов краен срок до 31.10.2014 г. Към датата на издаване на Решение № 911/2006 г. на МС е приложима разпоредбата на чл. 171, ал. 1, т. 3 ДОПК, съгласно която давността спира, когато е издадено разрешение за разсрочване и отсрочване.

По делото са изслушани и приети без възражения от страните заключенията по допуснатите съдебно-счетоводна експертиза – основна и допълнителна. Съдът ще коментира заключенията при излагане на правните си изводи.

По делото са приети като доказателства всички представени от страните документи в хода на съдебното дирене, които също ще бъдат коментирани при излагане на мотивите от настоящия състав.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Решение № ПИ-11/31.01.2013 г. на Директора на ТД на НАП - С., в частта му, с която се оставя без уважение жалбата срещу Отказ на Главният публичен изпълнител при ТД на НАП - С., Дирекция „СДО” да бъде отписано поради изтекла погасителна давност описаното по-горе публично задължение, обективиран в протокол изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г. Същото е връчено на своя адресат, в случая дружеството-жалбоподател на дата 05.02.2013 г. видно от приложената по делото разписка-известие (л.49) и е подадена в съда на дата 12.02.2013 г. (л.88), видно от приложения пощенски плик от надлежна страна.

Жалбата до съда е подадена в преклузивния 7-дневен срок и срещу акт, който на основание последната разпорежба на чл. 268, ал. 1 ДОПК подлежи на съдебен контрол, с оглед на което е и процесуално допустима. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК, поради което съдът намира за допустимо съдебното разглеждане на жалбата по делото.

Разгледана по същество, жалбата е основателна. Съображенията са следните:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в случая Директора на ТД на НАП - [населено място].

На първо място:

Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. установява към датата на постановяването му, задължения за ДОО в размер на 873 068,96 лв. главница и начислени върху горното задължение лихви в размер на 265 857,72 лв.

На 28.06.2012 г. с Разпореждане за присъединяване, изх. № 0191-000090/28.06.2012 г. главен публичен изпълнител е присъединил в производството по събиране на публични вземания задължение, установено с Разпореждане № 1248/08.12.1998 г., описано като „0 лв. главница и 143 561,27 лв. лихви“.

Съгласно предоставено от ответника Извлечение от информационната система на ТД на НАП – С., офис П., лихвата по посоченото разпореждане в размер на 143 561,27 лв. е начислена за периода от 01.01.1997 г. до 30.09.1998 г. В с.з. проведено на 26.03.2014 г., ответникът изрично потвърди посоченото обстоятелство. Сумата от 143 561,27 лв., представляваща незаплатен остатък от лихви е посочена и в служебна бележка изх. № 0279-000007/13.10.2010 г. (л. 343). На стр. 10 от служебната бележка е видно, че главницата е нула, а лихвата - 143 561,27 лв. остатък от лихва по ревизионен акт. Видно от цитираната от ответника и приета като доказателство по делото Служебна бележка, на последната страница от същата, на ред 15, е посочено, че задължението, дължимо на основание Разпореждане № 1248, в размер на 143 561,27 лв., представлява лихви, начислени за периода 01.01.1997 г. - 30.09.1998 г.

Във връзка с горното, съдът приема за безспорно установено, че лихвите в размер на 143 561,27 лв., предмет на отправеното от жалбоподателя Искане за отписване изх. № Р-302-466/19.12.2012 г., представляват незаплатен остатък от лихвите, установени с РА № 1250/03.12.1998 г. и Разпореждане № 1248/08.12.1998 г., начислени за периода от възникване на публичните задължения от 01.01.1997 г. до 30.09.1998 г.

На второ място:

В хода на производството от страна на ответника бяха представени: Служебна бележка И.. № С-04-2583/26.08.2009 г. (л.372), Служебна бележка И.. №

С-04-2071/03.07.2009 г. (л.373), Служебна бележка И.. № С-04-2218/17.07.2009 г. (л.374), издадени от ТД на НАП - [населено място], от които е видно, че през 2009 г. (пет години след постановяване на първото решение на МС), съгласно данните на ТД на НАП - [населено място], публичните задължения (очевидно се визират всички публични задължения), установени с посочени в Служебните бележки 33 бр. разпореждания на НОИ, са разсрочени; Справка за разсрочените задължения към НОИ (л. 353); Служебна бележка И.. № 0279-000007/13.10.2010 г. (л.343); Писмо изх. № 001-01-01-2144/03.08.2006 г. (л.390), изпратено от ТД на НАП - [населено място] до АДВ - в което се съдържа изявление, че в Решение № 616 от 26.07.2004 г. на МС са включени задължения на Дружеството за ДОО и ПКБ по 33 бр. разпореждания, като е посочено и Разпореждане № 1248/1998 г. Представени и приети от съда са и доказателства за осчетоводяване в системата на ТД на НАП – С., офис П. на плащания на главницата по процесното разпореждане. Видно от тях главницата е платена на 08.02.2008 г. От представените доказателства се установява и остатък от лихва, която е включена в обединено и разсрочено задължение с Решение № 616 от 26.07.2004 г. на МС, изменено с Решение № 911/29.12.2006 г. на МС, което обстоятелство е видно и от служебна бележка с изх. № 0279-000007/13.10.2010 г.

Съдът е приел като доказателство и РА № 1250/03.12.1998 г. (л.52) относно установените публични задължения на дружеството-жалбоподател във връзка със стореното искане за отписване на същите. Според него ревизираният период е от 01.01.1997 г. до 30.08.1998 г. Впоследствие с Разпореждане № 1248 от 08.12.1998 г. (л.55) на дружеството е разпоредено да внесе посочената в РА сума като при по-късното ѝ внасяне (или на част от нея), върху невнесената сума следва да се начисли лихва за всеки просрочен ден, считано от 04.12.1998 г.

С Решение № 616/26.07.2004 г. на МС (л.214), на основание чл. 152 Д. (отм.) са обединени публичните задължения на „Б. ТМ – Р.“ ПАД – Р. общо в размер на 12 193 530 лева, в това число задължения към НОИ в размер на 5 733 461 лева, от които главница в размер на 4 230 685 лева и лихва в размер на 1 502 776 лева. Общото публично задължение е намалено с начислени лихви по данъчните задължения в размер на 450 000 лв. Така намаленото публично задължение е разсрочено за срок от 8 години по погасителен план. Посочено е в т. 3, б. „г“ от решението, че при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми. С Решение № 911/29.12.2006 г. на МС (л.281) е изменено Решение № 616 от 26.07.2004 г. на МС в частите по т. 3, б. „а“, б. „б“ - за лихвите, както и погасителния план във връзка със съдебно решение № 4193/19.04.2006 г. на Върховния административен съд, с което е отменено Решение № 616/26.07.2004 г. на МС в посочените части.

Решенията на МС са издадени по направено искане от жалбоподателя за обединяване на всички публични задължения на „Б. ТМ – Р.“ ПАД и разсрочването им, подадено до министъра на финансите с вх. № 26-00-1177/07.11.2003 г. Към искането е приложена декларация от жалбоподателя за вида и размера на публичните задължения на дружеството към датата на подаване на искането. По искането е проведена процедура и са получени становища, от които може да се направи извод, че задълженията по Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. на Районно управление „Социално осигуряване“ – [населено място] са включени в Решение № 616/26.07.2004 г. на МС за обединяване и разсрочване на всички публични задължения на „Б. ТМ – Р.“ ПАД.

На трето място:

Видно от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, властническите изявления в него са изложени в четири точки:

Съгласно т. 1 от горното Решение, публични задължения на „Б. ТМ – Р.” ПАД, в това число и задължения на Дружеството към НОИ в размер на 4 230 685 лв. - главница, и 1 502 776 лв. - лихва, се обединяват.

Съгласно т. 2, публичните задължения се намаляват с начислени лихви по данъчните задължения в размер на 450 000 лв.

В т. 3, б. „а“ и б. „б“ от Решението се съдържат изявленията относно разсрочването на описаните в т. 1 от Решението публични задължения, съгласно приложен Погасителен план, който е неразделна част от Решението и който именно регламентира на какви вноски и в какви срокове следва да бъде погасявано разсроченото задължение.

По делото се установява, че т. 3, б. „а“ и б. „б“ от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, в това число и Погасителният план, са оспорени от дружеството и са отменени с Решение № 4193/19.04.2006 г. на Върховния административен съд (ВАС), Петчленен състав, по адм. дело № 449/2006 г. Във връзка с посоченото обстоятелство, МС е приел второ решение - Решение № 911/29.12.2006 г., с което променя както т. 3, б. „а“ и б. „б“ относно лихвите, така и Погасителния план, който е неразделна част от т. 3 от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС.

Видно от горното, Решение № 616/26.07.2004 г. на МС е влязло в сила в частта му относно обединяването и намаляването на задълженията, но в частта му относно разсрочването на същите не е влязло в сила - оспорено е, отменено е от ВАС и с Решение № 911/29.12.2006 г. т. 3, б. „а“ и б. „б“ са изменени и е приет друг Погасителен план. В тази връзка, настоящият състав счита, че с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС публичното задължение се обединява и намалява, а разсрочването на публичните задължения настъпва по силата на Решение № 911/29.12.2006 г.

По делото бяха представени и приети като доказателство Указания на директора на НАП, изх. № 37-00-50/2006 г. от 13.02.2007 г. (л.83) до ТД на НАП [населено място] и до дружеството, получени от последното на 14.02.2007 г. Съгласно горните указания, Решение на МС № 616/2004 г. влиза в сила частично на 26.07.2004 г. Към датата на неговото приемане са обединени публични задължения на „Б. ТМ- Р.” ПАД и общото задължение е намалено. С Решение № 911/2006 г. на МС са изменени т. 3, б. „а“ и б. „б“ на Р. № 616/2004 г., които уреждат разсрочването, неговият срок и размера на лихвата. В този смисъл, съдът посочва, че разсрочването на един дълг представлява разделяне на целия дълг на части и определяне на съответни падежи, на които съответните части са дължими. Не е възможно един дълг да бъде разсрочен „по принцип” - аргумент от чл. 147, ал. 1 Д. (отм.), а разсрочването задължително се обективира чрез погасителен план.

Горните разсъждения се подкрепят и от приложимото към датата на постановяване на Р. № 616/26.07.2004 г. законодателство. Р. № 616/26.07.2004 г. е постановено на основание чл. 152 Д. (отм.). Съгласно чл. 152, ал. 7 Д. (отм.) решението на Министерски съвет, с което се

постановява обединяване, разсрочване и отсрочване на публични задължения, подлежи на обжалване по реда на Закона за Върховния административен съд (отм.). Съгласно чл. 15, ал. 2 ЗВАС (отм.) обжалването на индивидуалния административен акт (каквото по същество е Решението на МС) пред съда спира неговото изпълнение (в обжалваната част). По изключение, изпълнението на акта би могло да бъде разпоредено от административния орган, който го е постановил, или от съда, но в административното и съдебното производство Министерски съвет и Върховния административен съд не са постановявали предварително изпълнение на Р. № 616/26.07.2004 г. Следователно изпълнението на акта е спряно до произнасянето на съда. В проведеното касационно обжалване с Решение № 4193 от 19.04.2006 г. на ВАС, петчленен състав - I колегия, се отменя точка 3, б. „а“ и б. „б“ и погасителния план към нея като дава на МС задължителни указания относно прилагането на закона. Указанията на ВАС са изпълнени от МС с приемането на Решение на МС № 911/29.12.2006 г. С оглед гореизложеното, съдът приема, че Р. № 616/26.07.2004 г. никога не е влизало в сила в частта, с която се разсрочва погасяването на публични задължения. До произнасянето на ВАС, изпълнението на тази част от него е било спряно, а с решението на съда, разсрочването е било отменено, т.е. разсрочването на обединените публични задължения е настъпило не по-рано от 13.01.2007 г. - най-ранната възможна дата след изтичане на 14-дневния срок за обжалването на Решение на МС № 911/29.12.2006 г. (по делото няма данни кога горното Решение е връчено на заинтересованите страни). Едва от тази дата са настъпили и последиците, които законодателството обвързва с разсрочването на публични задължения - влизане в сила на погасителен план, промяна в изискуемостта на вземанията и спиране на погасителната давност.

Правните последици на неизпълнението на Погасителния план се уреждат както в т. 3, б. „в“ от Решение № 616 на МС, която е влязла в сила още през 2004 г., така и от разпоредбите на чл. 147, ал. 4 Д. (отм.) и на чл.183, ал. 4 ДОПК, т.е. незабавната изискуемост на задълженията настъпва по силата на закона, при наличието на отрицателна предпоставка – неплащане на две вноски.

От приетите по делото доказателства, в това число - от заключението на допуснатата експертиза и от приетите писмени доказателства, бе установено, че „Б. ТМ – Р.“ ПАД е изпаднало в забава и не е заплатило в пълен размер и в установените срокове месечните вноски за месеците януари, февруари, март, април, май, юни, юли, август, септември, октомври и ноември 2009 г., съгласно Погасителния план, приет с Решение № 911/29.12.2006 г. на МС. Съгласно т. 3, б. „г“ от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС при неизпълнение на две месечни вноски по

погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение за разсрочване. Видно от приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, вноските за задължения към НОИ за м. януари и за м. февруари 2009 г. не са заплатени в сроковете съгласно Погасителния план. Вноската в размер на 60 500 лв., която е следвало да бъде заплатена в срок до 31.01.2009 г., е заплатена частично на 27.02.2009 г. и частично на 24.03.2009 г., а вноската в размер на 60 500 лв., дължима до края на м. февруари 2009 г., е заплатена на 24.03.2009 г. Тоест, към 01.03.2009 г. вноските за задължения към НОИ за м. януари и за м. февруари 2009 г. не са изпълнени съгласно Погасителния план, от което може да бъде направен извод, че действието на Решенията на МС е прекратено, считано от 01.03.2009 г. Вноската за м. март 2009 г. е заплатена частично на 29.04.2009 г. и частично на 03.06.2009 г. Вноската за м. април 2009 г. е заплатена частично на 03.06.2009 г. и частично на 26.09.2009 г., а вноската за м. май - частично на 26.06.2009 г., на 20.10.2009 г. и на 26.10.2009 г.

С оглед на горните факти, дори да се приеме, че поради извършено на 27.02.2009 г. частично плащане на вноската за м. януари 2009 г., действието на Решенията на МС не е прекратено, считано от 01.03.2009 г., безспорно е, че действието на Разсрочването е прекратено към 01.06.2009 г., към която дата не са били погасени нито изцяло, нито частично, две поредни месечни вноски за задължения към НОИ по Погасителния план, а именно - месечните вноски за м. април и за м. май 2009 г.

От изложеното, Съдът приема, че към 01.06.2009 г. разсрочените Публични задължения са били изискуеми по силата на закона.

Повече от три години по-късно, с Постановление № 0191-000097 от 31.08.2012 г. (л.119) по изп. дело № 191/2012 г., вписано в Служба по вписванията - [населено място] на 10.09.2012 г., публичният изпълнител към ТД на НАП - С., Дирекция „СДО“ е наложил възбрана върху недвижим имот на Дружеството за незаплатени към горния момент задължения.

Основният аргумент на ответника в постановеното от него Решение № ПИ-11/31.01.2013 г., както и в настоящото производство е, че Решението на МС по чл. 152 Д. (отм.) представлява „своеобразна обективна новация по смисъла на чл. 107 ЗЗД, при която старите вземания се погасяват и възниква ново, обединено такова, за което започва да тече нова давност“. По-нататък административният орган доразвива горния извод в посока, че са настъпили две „новации“ на публичните задължения - първа, по силата на Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, и втора - по силата на Решение № 911/29.12.2006 г. на МС.

Следва да се обърне внимание, че нормите на КСО (чл. 116, ал. 9,

бивша ал. 8) и нормите на чл. 141, ал. 1 Д. (отм.), съответен на сега действащия чл. 172, ал. 1 ДОПК, изрично предвиждат, че давността спира за периода на разсрочването и отсрочването. Горните норми изрично изключват приложението на чл. 107 и сл. ЗЗД, уреждащи новацията, по силата на която възниква ново задължение, за което давността би следвало да започва да тече от момента на новацията.

На второ място, настоящата инстанция следва да посочи, че институтът на новацията, която е уредена в българското гражданско право като договор за доброволно уреждане на частноправни отношения между равнопоставени субекти от гражданския и стопански оборот, е напълно неприложим в публичноправните отношения, и в частност - в случаите на обединяване и разсрочване на публични задължения. Видно от приложимите правни норми, както и от самото Решение № 616/26.07.2004 г. на МС за обединяване и разсрочване, обединените и разсрочени задължения не се погасяват, на тяхно място не възниква ново общо задължение, а по силата на административния акт погасяването на задължението се разсрочва и се намалява размерът на дължимата лихва за периода на разсрочването, при условие че дължникът спазва Погасителния план.

Правното действие на решението по чл. 152 Д. е подробно обсъдено в мотивите на Решенията на ВАС. П. състав на ВАС, I колегия, с Решение № 4193/19.04.2006 г. посочва че при осъществяването на обединяването на публични задължения не се губи спецификата на същите. Становището на ВАС е, че става въпрос за еднакво третиране на различни публични задължения, без да се загубва и подценява тяхната характеристика.

Видно от приетите като доказателства Решение № 616 от 26.07.2004 г. на МС и Решение № 1489/02.08.2004 г. (поправено с Решение № 1220/16.05.2005 г.) на директора на Главна данъчна дирекция, след влизането в сила на Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, част от обединените данъчни задължения на Дружеството, а именно - тези по Ревизионен акт № 334/12.05.2004 г., представляващи данъчни задължения за 1998 г., ведно със съответните лихви, са отписани поради погасяването им по давност. Очевидно разбирането на органа по приходите е, че въпреки че задълженията по горния Ревизионен акт са обединени с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, същите не са новирани, за тях не тече нова давност, а следва да бъдат отписани поради погасяването им по давност, която тече отпреди обединяването им. Съответно, така погасените по давност данъчни задължения по Ревизионен акт № 334/12.05.2004 г. са приспаднати от дължимите от Дружеството погасителни вноски по Погасителния план, въпреки че същите са били включени в общия размер на обединените и разсрочени с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС публични задължения. Горните

факти се установяват и от представените от ответника доказателства, а именно: Протокол изх. № С-04-502/06.02.2007 г. (л.375) и Протокол № С-04-1102/13.03.2007 г. (л.377), които удостоверяват отписването по давност на задълженията по Ревизионен акт № 334/12.05.2004 г. и след обединяването им с Решение № 616/26.07.2004 г. на МС.

Видно от писмо от ТД на НАП-П. до [община], изх. № 08R-2175/14.06.2007 г. (л.381), представено от ответника, задълженото лице ще погасява установените с ДРА лихви съгласно утвърдения погасителен план с Решение № 911/29.12.2006 г. на МС до 31.12.2008 г. в следната последователност - Д., ДДС, корпоративни данъци по ЗКПО, задължения по ЗМДТ. Ежемесечно следва да внася и доначислените лихви по О. за всички видове задължения, в това число и по ЗМДТ. Видно от горното писмо, към 14.06.2007 г. не е налице едно ново обединено публично задължение, а различни видове задължения, които - независимо от обединяването - следва да бъдат погасявани в определена последователност, в зависимост от вида и основанията за възникването им, което очевидно не е нито Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, нито Решение № 911/29.12.2006 г. на МС за обединяване и разсрочване, а съответните разпоредби на КСО, ЗДДС, ЗДОД, ЗКПО и ЗМДТ.

Изводът, че задълженията не са новирани, се потвърждава и от представените от ответника „Справка за разсрочените задължения на „Б. ТМ-Р.“ ПАД към 11.01.2007 г. (л.384) и от „Справка за отсрочени или разсрочени задължения на „Б. ТМ-Р.“ ПАД към 28.02.2007 г. (л.385).

Настоящата съдебна инстанция не споделя доводите на ответника по жалбата за наличие на новация. Подновяване, или новация се нарича договорът, с който се поема едно задължение, с цел то да замести друго старо задължение, което вследствие на това първото задължение се погасява. Съгласно чл. 107 ЗЗД новацията се дефинира като договор, по силата на който едно облигационно правоотношение се прекратява, като на негово място възниква ново облигационно правоотношение, което задължително се отличава от старото облигационно правоотношение по страните си или по съществените си елементи.

Предпоставките на новацията са три. Следва да съществува предшестващо задължение. Липсва ли такова задължение, новационният договор ще е недействителен поради липса на кауза, тъй като целта на новацията е погасяване на един стар дълг. Следва да е налице и пораждање на действително ново задължение, защото недействителното ново задължение не би могло да погаси старото задължение. Необходимо е спазване на всички условия за действителност на новото задължение, специално що се отнася до предмета и съгласието, което впрочем е изискване и за всички сделки. Също така трябва да има и воля за подновяване, защото старото

задължение не се погасява по право, а само ако страните са имали волята новото задължение да замести старото. Волята на дружеството, изразена в искане, вх. № 26-00-1177 от 07.11.2003 г. на МФ е за „обединяване на всички публични задължения и разсрочване на погасяването им за 10 години“. В приложената към искането Перспективна програма за развитие е посочено, че „подобряването на дейността на дружеството е дълготрайна тенденция, която се отразява на всички финансови показатели и това ще позволи да бъдат обслужвани текущите задължения на дружеството към бюджета, към социалното осигуряване, към банката и към доставчиците“. На тази база дружеството е предложило разсрочване на задълженията към държавата съгласно приложени погасителни планове. С Р. № 616/2004 г. и Решение № 911/2006 г. на МС задълженията са обединени, намалени и разсрочени. Посочването в актовете на приходната администрация, включително в обжалвания пред ответника протокол, изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г. на правното основание на всяко едно от задълженията на дружеството е показателно, че съществувалите до Р. № 616/2004 г. и Решение № 911/2006 г. на МС задължения на дружеството не са прекратени. Същите продължават да съществуват на същото правно основание и между същите страни, поради което не е налице новация по смисъла на чл. 107 ЗЗД. В този смисъл е неоснователно твърдението на ответната страна, че от дата 01.03.2010 г. е започнала да тече нова петгодишна давност, която към настоящия момент не е изтекла. По изложените съображения Съдът, в решаващия си състав, приема, че с направеното обединяване на всички публични задължения на жалбоподателя с Р. № 616/2004 г. и Решение № 911/2006 г. на МС не е налице особен случай на новация по смисъла на чл. 107 ЗЗД.

На следващо място, следва да се посочи, че съгласно чл. 115, ал. 1, изр. 1 КСО за невнесените в срок осигурителни вноски погасителната давност е пет години. В случая тази давност е прекъсната на основание чл. 115, ал. 2, т. 1 КСО с влизане в сила на разпореждането за установяване на вземането. От прекъсването на давността започва да тече нова давност (чл. 115, ал. 3 КСО). В случая разпореждане № 1248/08.12.1998 г. на Районно управление „Социално осигуряване“ [населено място] е влязло в сила като необжалвано на 23.12.1998 г. Така 5-годишната давност по чл. 115, ал. 1, изр. 1 КСО, започва да тече от 23.12.1998 г.

Съгласно чл. 140, ал.1 Д. (отм.) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Така 5 - годишната погасителна давност за процесните задължения по чл. 140, ал. 1 Д. (отм.) започва да тече от

01.01.1999 г. Съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя, че спрямо задълженията му е неприложимо ограничението по чл. 140, ал. 2 Д. (отм.), публикувано в ДВ, бр. 42 от 2003 г., поради това, че погасителната давност била започнала да тече при редакцията на нормата на чл. 140, ал. 2 Д. от Д.В. бр.103/1999 г. Нормите, уреждащи давностните срокове, намират незабавно приложение, т.е. приложение към всички висящи, неприключили правоотношения, за които давностният погасителен срок не е изтекъл към момента на влизане в сила на нормата. В случая 5 – годишният давностен срок не е изтекъл към датата на влизане в сила на редакцията на чл.140, ал.2 Д. от ДВ. бр. 42 от 2003 г., поради което съдът приема за приложима към процесните задължения нормата на чл. 140, ал. 2 Д. (отм.) в редакцията ѝ от ДВ., бр. 42 от 2003 г. Тя е била приложима и при приемане на Решение № 616/2004 г. на МС за обединяване и разсрочване на вземанията и съгласието е дадено именно при тези условия. Липсата на уредба в КСО към момента на възникване на задълженията, аналогична на разпоредбата на чл. 140, ал. 2 Д. от ДВ., бр. 42 от 2003 г., следва да се преодолее съгласно чл. 46, ал. 2 ЗНА - когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи. Още повече, както се посочи по-горе, нормите за давностните срокове следва да намерят незабавно приложение, а съгласно чл. 116, ал. 8 КСО (в сила от 01.01.2002 г.) за периода на разсрочването, спира да тече давността за вземанията на държавното обществено осигуряване. При тези условия са взети Решение № 616/2004 г. на МС и Решение № 911/2006 г. на МС за обединяване и разсрочване на вземанията, съответно давността е спряла да тече за периода на разсрочване на вземанията. От началото на давността от 01.01.1999 г. до датата на влизане в сила на Решение № 616/2004 г. на МС, изменено в частта на погасителния план с Решение № 911/2006 г. на МС от 29 декември 2006 г., влязло в сила на 13.01.2007 г. са изминали повече от осем години. Настоящата инстанция счита, че погасителният план с действие на разсрочване на задълженията влиза в сила след влизане в сила на решението, с което същият е изменен след отменителното решение на ВАС или на 13.01.2007 г. След решението на ВАС е изменен размера на вноските и периода на разсрочване на задълженията, а не само начислените лихви, предвид на което решението за разсрочване, обективизирано като резултат в приложения погасителен план е влязло в сила на 13.01.2007 г. С влизането в сила на разсрочването по погасителния план или от 13.01.2007 г. давността е спряла да тече за периода на разсрочване на задълженията. Независимо, че процесните задължения намират своето правно основание в КСО, съдът намира, че спрямо тях са приложими разпоредбите на Д. (отм.), аналогични са и

нормите на ДОПК, уреждащи погасителната давност. От една страна, уредбата на погасителните давностни срокове по КСО, Д. (отм.) и ДОПК е идентична, включително по отношение спиране теченето на давността за периода на разсрочването. От друга страна, процесните задължения са обединени, намалени и разсрочени на основание чл. 152 Д.(отм.). Ето защо по отношение на погасяване на разсрочените задължения по давност приложение следва да намерят разпоредбите на Д. (отм.), аналогични са и разпоредбите на ДОПК.

Към момента на приемане на Решение № 616/2004 г. на МС е в сила разпоредбата на чл. 140, ал. 2 Д. (редакция Д.В. бр.42/2003 г.) - с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите по чл. 152 и чл. 153. Разсрочването по Решение № 616/2004 г. на МС и Решение № 911/2006 г. на МС заедно с погасителния план е влязло в сила на 13.01.2007 г. Към момента на влизане в сила на разсрочването по Решение № 616/2004 г. и Решение № 911/2006 г. на МС не е изтекъл 5 - годишният давностен срок по чл. 140, ал.1 Д. (отм.), а за срока на разсрочването давността е спряла да тече – чл. 141, ал. 1, т. 3 Д. (отм.). С неплащане на две вноски по погасителния план (за м.януари и м.февруари 2010 г.), разсрочването на задълженията по решенията на МС е прекратено и същите са станали изискуеми и подлежащи на принудително изпълнение. Тоест от 01.03.2010 г. е прекратено действието на разсрочването, на основание т. 3, б. „г” от Решение № 616/2004 г. на МС и № 911/2006 г. на МС. За периода на разсрочване на задълженията по Решение № 616/2004 г. на МС и Решение № 911/2006г. на МС давностни срокове не текат на основание чл. 141, ал. 1, т. 3 Д. (отм.), аналогична е и нормата на чл. 172, ал. 1, т. 3 ДОПК.

Така, считано от датата на влизане в сила на разсрочването по Решение № 616/2004 г. на МС и № 911/2006 г. на МС на 13.01.2007 г. е спрял да тече 5 - годишният давностен срок по чл. 140, ал. 1 Д. (отм.) и чл. 171, ал. 1 ДОПК. От датата на прекратяване на действието на разсрочването на задълженията по т. 3, б. „г” от Решение № 616/2004 г. на МС и № 911/2006 г. на МС на 01.03.2010 г. спряната давност е възобновена и до датата на предприемане на първото действие по принудително изпълнение на 28.06.2012 г. е изтекла 5 годишната давност по чл. 140, ал. 1 Д. (отм.), аналогична е и разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК.

Настоящата съдебна инстанция приема, че първото действие по принудително изпълнение е на 28.06.2012 г., с издаване на разпореждане от 28.06.2012 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., Дирекция „СДО“, с което е допуснато присъединяване в производството по събиране на публични вземания по изпълнително

дело № 191/2012 г. на вземания, установени с Разпореждане № 1248 от 08.12.1998 г. на Районно управление „Социално осигуряване” [населено място]. Тоест вземането се е погасило по давност с изтичане на срока по чл. 140, ал. 1 Д. (отм.), аналогична е и разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК. Давността е изтекла, като се вземе предвид и спирането ѝ по чл. 141, ал. 1, т. 3 Д. (отм.) и чл. 172, ал. 1, т. 3 ДОПК. Няма основание за спиране на теченето на давностните срокове по чл. 141, ал. 1, т. 6 Д. (отм.), аналогична е и нормата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК. Вземането не е обезпечено, противно на твърденията на процесуалния представител на ответника по жалбата. Самите решения на МС за отсрочване и разсрочване не съдържат клауза за обезпечаване на отсрочените и разсрочени вземания, нито такива доказателства са налични в административната преписка, независимо предложеното от изпълнителния директор на „Б. ТМ – Р.” ПАД.

От 01.06.2009 г., когато е прекратено действието на решенията на МС, до 10.09.2012 г. – датата на вписването в Служба по вписванията – [населено място] на Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 0191-000097 от 31.08.2012 г. по изп. дело № 191/2012 г. са изминали 3 години, 3 месеца и 9 дни.

За периода от спиране на плащането по погасителния план и настъпване изискуемостта на вземанията на 01.03.2010 г. до 28.06.2012 г. не са предприети действия по принудително изпълнение, което е довело до изтичане на давността по чл. 140, ал. 1 Д. (отм.) и чл. 171, ал. 1 ДОПК.

На четвърто място:

Към 08.12.1998 г. - датата на постановяване на Разпореждане № 1248, с което се установяват публичните задължения, задълженията към НОИ се регулират от Закона за Фонд Обществено осигуряване (отм.). Съгласно чл. 28 от ЗФОО вземанията на НОИ от невнесени осигурителни вноски и лихвите върху тях се погасяват по давност при условията, предвидени в Закона за събиране на държавните вземания. В чл. 4 ЗСДВ от 1996 г. (отм.) се определя, че вземанията на държавата (към които са приравнени вземанията за обществено осигуряване, по силата на чл. 28 ЗФОО) се погасяват с петгодишна давност или с петнадесетгодишна давност, независимо от спиранията и прекъсванията на давността. Давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а се прекъсва с всяко действие на данъчния орган по събиране на държавните вземания, предприето за принудително изпълнение на вземането. В ЗСДВ от 1996 г. (отм.) не се съдържа норма, съгласно която давността за вземането да се прекъсва с влизането в сила на разпореждането за установяване на вземането - режим, по-благоприятен от по-новите разпоредби в КСО.

На 01.01.2000 г. в сила влиза новият Кодекс за социално осигуряване (с

тогавашно заглавие Кодекс за задължително обществено осигуряване). Същият отменя Закона за фонд „Обществено осигуряване“ и се явява нов и специален закон по отношение на ЗДСВ от 1996 г. (отм.), поради което към Публичните задължения и Лихвите от този момент трябва да бъдат прилагани разпоредбите на КСО по отношение на погасителната давност (но само по-благоприятните за длъжника - по аргумент от § 7 ЗЗД). Уредбата на погасителната давност в горните два нормативни акта е близка - и в двата се регламентира, че вземанията на държавата се погасяват с петгодишен давностен срок, който започва да тече от датата на изискуемостта на вземането, и се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение и с налагането на обезпечителни мерки. Съгласно КСО абсолютният давностен срок е 10 години, а съгласно ЗДСВ (отм.) - 15 години. Като по-благоприятен към публичните задължения и лихвите следва да се прилага абсолютният давностен срок, регламентиран в КСО, но съгласно константната съдебна практика - не от датата на настъпването на изискуемостта на задълженията, а от влизането на чл. 115, ал. 1 от КСО в сила, а именно - от 01.01.2000 г.

Горните норми следва да бъдат тълкувани систематично, като се вземат предвид и нормите на чл. 141, ал.1, т. 3 Д. (отм.) и на чл. 172, ал. 1, т. 3 ДОПК, според които давността спира, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване – за срока на разсрочването и отсрочването. Ако се анализира чл. 3, б. „г“ от Решение № 616/26.07.2004 г. на МС, който гласи, че „при неизпълнение на две месечни вноски по погасителния план, дължимите суми стават незабавно изискуеми, заедно със законната лихва от датата на даденото разрешение за разсрочване“, може да се направи изводът, че прекратяването на разсрочването премахва е обратна сила всички негови последици – задълженията вече не са дължими на вноски, а са дължими вкупом и незабавно, и начислени върху тях лихви за целия период от възникването им, в това число и за периода на разсрочването, не в размер на основния лихвен процент, а в размера, установен с нормите на КСО. От изложеното се налага извода, че по отношение на процесните лихви вече все едно никога не е било в сила обединяване и разсрочване. Логично е това да води до прекратяване на действието на нормата на чл. 171, ал. 2 ДОПК, съгласно която общата абсолютна десетгодишна давност не се прилага само ако задължението е разсрочено.

Обратното тълкуване би довело да извода, че ако дадено публично задължение някога е било обединено и разсрочено с решение по чл. 152 Д. (отм.), дори и за кратък период от време, независимо от прекратяване на действието на решението за обединяване и разсрочване, това задължение никога няма да бъде погасено на

основание изтичането на 10-годишния абсолютен давностен срок. Подобен извод би противоречал на общите принципи на данъчния процес, съгласно които дори задължения, които са обезпечени и за събирането на които са предприети изпълнителни действия, но не са събрани, се погасяват с изтичането на десетгодишния давностен срок.

На пето място:

Съгласно чл. 4, ал. 2 ЗСДВ от 1996 г. (отм.), който е бил в сила към момента на начисляване на лихвите, петгодишният давностен срок е започнал да тече от момента, в който задълженията е следвало да бъдат заплатени от „Б. ТМ – Р.“ ПАД. Считано от 01.01.2001 г. е влязла в сила промяна на правните норми, уреждащи началния момент на давността за публичните задължения.

Видно от представеното Постановление № 70-02-2908 от 14.06.2001 г. на ТДД „Големи данъкоплатци“, същото е издадено през м. юни 2001 г., повече от три години преди Разсрочването, по и.д. 1095/2001 г., за налагане на обезпечителна мярка „възбрана“ за обезпечаване на данъчни задължения в размер на 2 659 970,45 лв., а не на задължения за вноски за обществено осигуряване.

В служебна бележка изх. № С-04-2583 от 2009 г., представена от ответника, се констатира буквално следното: „С Постановление изх. № 70-02-2908/14.06.2001 г. разсрочените публични задължения са обезпечени.“ Не се съдържат данни на основание на какъв акт на публичния изпълнител и дали и на коя дата конкретни публични задължения към НОИ са обезпечени с горната възбрана. В писмо, изх. № ИТ-00-1930 от 03.05.2007 г. от Директора на ТД на НАП - [населено място] до жалбоподателя се съдържа констатация, че наложената възбрана с Постановлението от 14.06.2001 г. е послужила като обезпечение на искането за обединяване и разсрочване вх. № 001-7002-2872 от 28.11.2003 г. От горното писмо не е видно обаче дали с възбраната са били обезпечени само част от данъчните задължения, съгласно Постановлението за налагането ѝ. Не се посочва акт или Постановление, издадени от компетентен орган, на основание на които възбраната да е породила действие и по отношение на други задължения, освен тези, описани в Постановлението за налагането ѝ.

Фактите, установени по делото - а именно, че жалбоподателят е предложил горната възбрана да послужи като обезпечение на задълженията, чието разсрочване е поискал през 2003 г., както и фактът, че органите по приходите през 2009 г., са считали, че наложената през 2001 г. възбрана за обезпечаване само на данъчни задължения в размер на приблизително 2.5 млн. лв., три години по-късно е имала правно действие на обезпечение на задължения към НОИ в размер на 4.5 млн. лв. (голямата част от които са възникнали след налагането на възбраната), категорично не могат да бъдат приети

от Съда като установяващи обстоятелство, че наложената през 2001 г. възбрана е обезпечавала задължения към НОИ през периода 2004 - 2009 г., а още по малко, че считано от 2002 г. горната възбрана е спряла давността по отношение на възникналите задължения към НОИ. В. може да породи правно действие само ако е наложена за обезпечаване на конкретните задължения с изричен акт на компетентен орган в съответствие с приложимите правни норми. По делото не е представен акт, от който да е видно, че наложената през 2001 г. възбрана обезпечаваша не само посочените в постановлението за налагането на данъчни задължения, а и други публични задължения - задължения към НОИ.

С оглед изложеното, настоящият състав приема, че обезпечителната мярка, наложена за обезпечаване на данъчни задължения през 2001 г. не обезпечаваша събирането на задължения на дружеството към НОИ и начислените върху тях лихви. По делото бяха представени и няколко документа, които съдържат констатации на Публичния изпълнител относно предприети срещу Дружеството изпълнителни действия и наложени обезпечителни мерки, а именно - писма и докладни записки относно изпълнително дело 418/2001 г.

Видно от писмо от публичния изпълнител, изх. № 0418/2001/165971/01.03.2006 г. до изпълнителния директор на АДВ, на стр. 14 (последен параграф) от същото е посочено, че към 01.03.2006 г. има данни за публични вземания, между които и задължения по Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. В писмото са описани обезпечителни мерки, но от съдържанието му не е видно кои обезпечителни мерки във връзка с кои задължения са наложени, нито кога. Съдът счита, че от съдържанието на писмото не може да бъде установена на коя дата са извършвани изпълнителните действия, кога е прекъсната давността и дали например, към датата на извършване на изпълнителните действия, процесните лихвите не са били вече погасени по давност.

В представената Докладна записка И.. № 0418/2001/165963/12.01.2006 г. е посочено, че изпълнително дело 418/2001 г. е образувано по искане на ТД „Социално осигуряване” - П. за принудително събиране на публични задължения, сред които са и задължения по „Разпореждане № 1248/1998 г. В цитираната Докладна записка не се съдържа никаква информация кога изпълнението по разпореждането е присъединено към изп. дело № 418/2001 г. Много от посочените като присъединени към изп. дело № 418/2001 г. разпореждания са с дата на издаване много по-късна от годината, през която е образувано изпълнителното дело. Последното е образувано през 2001 г., а в предмета му е включено събирането на задължения, възникнали през периода 2002 - 2005 г. От изложеното може да се направи заключението, че при образуването си,

изпълнителното дело е било с по-ограничен обхват, а част от изредените в докладната записка разпореждания са присъединени с последващи актове на публичния изпълнител. Нито постановлението за образуването на изпълнителното дело, нито предполагаемите последващи разпореждания за присъединяване, са представени като доказателства по настоящото дело. Следователно, на настоящият състав не е предоставена възможността да определи кои разпореждания са били предмет на изпълнителното дело към момента на извършването на съответно описаните в него изпълнителни действия и на налагането на обезпечителните мерки, описани в Докладната записка.

В представения от ответника и приет като доказателство по делото лихвен лист по изп. дело № 418/2001 г. се съдържат данни, че в предмета на изпълнителното дело са включени задълженията по Разпореждане № 1248/08.12.1998 г., като е посочена начална дата - 01.09.2005 г. Възможно е именно на горната дата, конкретното задължение по Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. да е присъединено по изп. дело 418/2001 г., към който момент лихвите върху публичните задължения, начислени за периода 1997 -1998 г., вече са били погасени по давност.

Съгласно изложеното в горната Докладна записка, най-късното изпълнително действие по горното изпълнително дело е извършеният на 08.08.2003 г. опис на движими вещи на жалбоподателя (стр. 10 от Докладната записка). В представено писмо от началник отдел „Публични изпълнители“ до директора на Дирекция „Търговска несъстоятелност“ от 18.07.2003 г. се съдържат данни, че към 18.07.2003 г. има образувано изпълнително дело за задълженията по Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. Не се уточнява номер на изпълнителното дело, нито на коя дата е образувано същото, нито на коя дата са наложени описаните в писмото обезпечителни мерки. Описани са обезпечителни мерки, но не са описани изпълнителните действия по изп. дело 418/2001 г., посочени в гореописаната Докладна записка от 2006 г. В Писмо от публичния изпълнител до отдел „Обжалване“ при ТД на НАП - С., изпратено на 29.01.2013 г., изобщо не се съдържат данни относно изпълнителни дела или действия за събиране на конкретните публични задължения.

В съдебно заседание по делото, проведено на 26.02.2014 г., бяха представени допълнителни писмени доказателства, свързани с изпълнително дело 418/2001 г., по което са налагани обезпечителни мерки и извършвани изпълнителни действия срещу „Б. ТМ-Р.“ ПАД - Разпореждане за прекратяване събирането на публични вземания и 2 писма от Агенцията за държавни вземания до жалбоподателя. В Писмо И.. № 0418/2001/166002/14.09.2006 г., изпратено от публичен

изпълнител към АДВ, Регионална дирекция - [населено място] до „Б. ТМ-Р.“ ПАД, е посочено, че в предмета на изпълнителното дело (без да се посочва датата на присъединяване) е включено Разпореждане № 1248/08.12.1998 г.

Както се посочи вече въпросните доказателства относно прекратяването на изпълнителното дело не съдържат информация кога е присъединено изпълнението по Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. към горното изпълнително дело, за да се прецени дали, когато са налагани обезпечителните мерки и извършвани обезпечителните действия, същите са прекъснали давността по отношение на процесните лихви.

От представените доказателства не е видно дали и на кои дати лихвите, предмет на настоящото производство, са присъединени по изп. дело 418/2001 г. и дали и кога по отношение на конкретните лихви, начислени върху публичните задължения, са наложени обезпечителни мерки или са предприемани изпълнителни действия, които да са прекъснали погасителната давност. Горното би могло да бъде установено по безспорен начин единствено и само с Постановления за присъединяване и за налагане на съответните мерки, от които е видно кои конкретни задължения се обезпечават или събират с тях. Горните факти не могат да бъдат установени по безспорен начин от представените писма и докладни записки. Тоест, по отношение на лихвите, установени с Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. ответникът не доказва по безспорен начин дали и кога е спирана и/или прекъсвана погасителната давност.

От момента, от който лихвите са били дължими, до датата на влизане в сила на Решение № 911/29.12.2006 г. на МС на 13.01.2007 г., от който момент именно е започнал да тече срокът на разсрочването, са изминали повече от 8 години. От 01.06.2009 г., когато е прекратено действието на Решенията на МС, до 10.09.2012 г. - датата на вписването в Служба по вписванията - [населено място], на Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 0191- 000097 от 31.08.2012 г. по изп. дело № 191/2012 г., са изминали 3 години, 3 месеца и 9 дни. На следващо място от датата на най-късното изпълнително действие по изпълнително дело № 418/2001 г., предприето на 08.08.2003 г. до 13.01.2007 г., на която дата е влязло в сила Разсрочването, са изминали 3 години, 5 месеца и 4 дни.

От 01.06.2009 г., когато е прекратено действието на горните Решения на МС, до 10.09.2012 г. - датата на вписването в Служба по вписванията - [населено място], на Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 0191-000097 от 31.08.2012 г. по изп. дело № 191/2012 г., са изминали 3 години, 3 месеца и 9 дни. Дори Съдът да приеме, че Разсрочването е прекратено, считано от 01.03.2010 г., от горната дата,

до датата на вписване на възбраната през 2012 г., са изминали 2 години, 6 месеца и 9 дни.

Като се вземе предвид гореизложеното, задължения на дружеството, представляващи лихви върху вноски за обществено осигуряване, установени с РА № 1250/03.12.1998 г. и Разпореждане № 1248/08.12.1998 г. на Районно управление „Социално осигуряване“ – [населено място] са погасени по давност. След като е погасено по давност самото изпълняемо право, същото следва да се отпише по реда и способите на ДОПК – чл. 138, т. 3 Д. (отм.), респективно чл. 168, т. 3 ДОПК изрично сочат погасяването по давност като начин на погасяване на публично вземане. Отказът за отписването им по давност, обективизиран в протокол, изх. № 0191/2012/000105 от 07.01.2013 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. по искане на жалбоподателя вх.№ 2553-00—3467/27.12.2012 г. по описа на НАП, Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ е материално незаконосъобразен, противоречи на чл. 140, ал. 1 от Д. (отм.) и чл. 171, ал. 1 ДОПК, по които текстове е изтекла погасителната давност.

Административната преписка следва да бъде изпратена на публичния изпълнител, като компетентен орган по приходите, по смисъла на чл. 160, ал. 3 ДОПК, който да съобрази дадените с настоящото решение задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона, досежно погасеното по давност публично вземане.

По разноските:

На осн. чл. 161, ал. 1 ДОПК във вр. с чл. 143 АПК на страната се следват направените, доказани и поискани по размер съдебно-деловодни разноски, заявени по реда на чл. 80 ГПК, до приключване на устните състезания по делото. Според списъка представен от процесуалния представител на жалбоподателя и доказателствата по делото, че са реално сторени, същите възлизат на 4 000,00 лв., от които: 50,00 лв. за внесена държавна такса, 550,00 лв. за депозит по приетите съдебно-счетоводни експертизи и 3 400,00 лв., уговорено и заплатено адв. възнаграждение за един адвокат по делото. Ответникът чрез своя процесуален представител възрази в открито съдебно заседание на 26.03.2014 г., че уговореното адв. възнаграждение е прекомерно, защото делото не с правна и фактическа сложност.

Съдът счита, че с оглед разясненията дадени в т. 3 от Тълкувателно решение № 6 от 2012 г. на ОС на Гражданска и Търговска колегии на Върховен касационен съд, приложимо и в настоящия случай на осн. чл. 78, ал. 5 ГПК във вр. с чл. 144 АПК, следва да се има предвид, че с чл. 36 ЗА не е делегирано право да се определя размерът на възнагражденията в хипотезите на чл. 78, ал. 5 ГПК. Затова и съдът не е ограничен до правилото на § 2 от ДР на Наредба №1 от 9 юли 2004 г.

относно минималните размери на адв. възнаграждения. Съдът следва да изложи мотиви с оглед правната и фактическа сложност на спора, дължи ли се намаляване на уговореното и заплатено от страната адвокатско възнаграждение в отношенията между страните по делото, а не в отношенията между адвокат и клиент. В конкретният случай съдът намира, че делото е с фактическа сложност, тъй като се проведеха пет съдебни заседания, страните активно участваха в доказателствения процес за попълване на делото с доказателствен материал. С оглед служебното начало съдът изиска писмени доказателства от ответника и трети лица. Допълнително съдът приема, че делото е и с правна сложност, тъй като се касае за прилагане на норми, очертаващи комплексен фактически състав на субективното материално право на страната да иска отписване на публичните задължения, в случай, че са погасени по давност.

При тази констатация уговореното и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат по делото не е прекомерно. Възражението на юрисконсулт Р. в тази насока, е неоснователно

Мотивиран така, Административен съд София – град, Първо отделение, 20–ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „Б. ТМ-Р.“ ПАД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление област П., [община], [населено място] 2400, Индустриална зона, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4 ап. 5 - адв.Ц., Решение № ПИ-11 от 31.01.2013 г. на директора на ТД на НАП - [населено място], в частта, касаеща отказ на главен публичен изпълнител, обективиран в Протокол изх. № 0191/2012/000105/07.01.2013 г., по искане на жалбоподателя с изх. № Р 302-466 от 19.12.2012 г. за отписване по давност на публично задължение – лихви върху вноски за обществено осигуряване, установени с Ревизионен акт № 1250/03.12.1998 г. и Разпореждане № 1248/08.12.1998 г., в размер на 143 561,27 лв.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП, да се произнесе по искане с изх. № Р 302-466 от 19.12.2012 г. на „Б. ТМ-Р.“ ПАД с оглед дадените от съда указания по тълкуване и прилагане на закона в настоящото решение.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция по приходите [населено място] да заплати на „Б. ТМ-Р.“ ПАД, ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление област П., [община], [населено място] 2400, Индустриална зона, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 4 ап. 5 - адв.Ц. на осн. чл. 161, ал. 1 ДОПК във вр. с чл. 143 АПК,

съдебно-деловодни разноси в размер на 4 000,00 (четири хиляди) лв.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Да се съобщи решението на страните на основание чл. 138 АПК вр. § 2
от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: